

KING

Lída Švecová (Zachařová)

Jas vycházejícího slunce ji téměř oslepil. Slunce bylo nepřírozeně obrovské a zářící. Rozsvítilo pouze rybník. A všude jinde byla tma.

Jana zastavila svůj vůz a okouzleně sledovala - chce se až říct - ten kýčovitý obraz.

"Tohle vidím poprvé," říkala si, "a přesto tento obraz tak dobře znám. Odkud? Kdy?"

Pohodlně se usadila v autě, z kabelky vyhrábla krabičku cigaret, zapálila si. Pohled na Slunce ji uchvacoval, bylo jí tak radostně, že si tento až sváteční pocit nechtěla kazit třeba tím, že by pokračovala v cestě do práce. Ne, na to to byl moc silný zážitek, to musela prožít. Chtěla najít odpověď, kde tento obraz již viděla.

"Tak jaká byla noční?" Ptal se Michal, který právě přišel do služby.

"Normoš, ale kamaráde, slyšel jsi už někdy výt Kinga?"

"Kinga?" podivil se Michal.

"No jo. Hele pes baskervil je proti němu obyčejnej mrňavej řafálek. Než jsme přišli na to, že je to Janin pes, bylo nám při jíždě docela ouzko. To ti byl řev. Ani na sušenky nepřišel."

"To se divím," odpověděl Michal, "Minule jsem mu dával tatranku a mohl jsem se pak ždímat, jak mě zacíntal. A co pytláci?"

"Jo, jednoho jsme lapli, už měl kapříka. Akorát jsme si říkali, že se nebál, když tam King tak řval."

"A Jana je v pořádku? Nějak se mi po tom infarktu nelíbí."

"Jo, mluvili jsme s ní. Nakonec si psa vzala do baráku, sama nemohla spát. Ale víš ty, stejně mi nejde do hlavy, že taková hezká ženská žije úplně sama, jen s tím čoklem."

"Jo kámo, to teď řešit nebudeme," odpověděl trochu nakvašeně Michal.

Jana seděla opřená o strom. Jas vycházejícího Slunce ji téměř oslepil. Slunce žhnulo a páliło, vzduch se ani nehnuł, a tak až komicky vypadal ohromný vrch, o kterém věděla, že tam úplně nahoře leží ještě sníh.

Ale jí to bylo jedno. Byla slabá a mátožná. Chtěla vstát, ale nohy ji neposlouchaly.

Přivřela oči a toužebně sledovala to druhé světlo. Ne sluneční, ale to bílé, co projíždělo plání, někdy se zastavilo a pak zase putovalo dál. Chvilku se zdálo, že se přibližuje, že je už u ní, a zase změnilo směr. Bylo tak něžné, osvobozující, čisté...

Zaplavovala ji beznadějná lítost. Proč to je všechno takhle? Milovala svého muže celým srdcem, chtěla být jeho vzornou ženou, chtěla mít lásku. Celou dobu jejich manželství se o to snažila, starala se o jeho rodiče a o jeho sourozence. Myslela si, že je to všechno tak správné a krásné. Ráda zapomněla na všechnu celodenní dřinu co měla na svých bedrech za jedno pohlazení, za možnost stulit se k němu do náruče, mít jistotu jeho lásky.

A on si přivedl jinou ženu. Prý opuštěnou, bez rodiny. Ráda by se postarala i o ni, jenže nemohla přenést přes srdce, že její muž má zamilované pohledy a hladící ruku a otevřenou náruč jen pro tu druhou. Nemohla tuto skutečnost snést, bylo tak bolavé a kruté!

Odhodlala se říct v rodině "NE!" Buď já, nebo ona. A celá rodina jednohlasně pravila: "Ona."

Včetně muže. Vstala a odcházela sama do buše. Čekala, že ji někdo přece jenom zavolá zpět. Slunce už přestávalo mít sílu. Na planině se začala objevovat zvířata. Přihopkaly antilopy, slyšela

smích hyen a šakalů a vzdálené zařvání lva. Objevilo se bílé světlo u hory. Gepardí rodinka už hodovala.

Za Janou se ozval šelest. Byla již příliš mátožná na to, aby se otočila. Už dlouho nic nejedla. Podívala se na své ruce, vyhublé ruce, kost a kůže. Kůže!!! Černá kůže!
A pak ho uviděla. Velikého zlatavého lva s černou hřívou. Pomalu k ní blížil.

Byl to pravý král africké přírody. Blaženě se usmála: "Pojď ke mně, králi zvířat."

U policejní stanice se skřípěním zabrzdilo auto a jeho šofér zvonil a bušil do dveří služebny. Michal spolkl sousto rohlíku a s velkým zazíváním šel otevřít.

"Jel jsem kolem Samoty, ten pes se tam zbláznil! Je celý zakrvácený, trhá ploty a snaží se podhrabat - dělejte něco!" vysoukal ze sebe řidič.

"No jo, já zavolám jeho majitelce, dík."

Chvilku si ukazoval ve Zlatých stránkách, ale pak si vzpomněl, že má Janino telefonní číslo domů i do práce ve svém diáři. Brumlal si pro sebe něco o idiotech a praštěných starých pannách, co nevěděj roupama co dělat a bydlejí na samotách, a ještě jsou k tomu nemocný, až se z toho nakonec zbláznil i ten pes.

A on to má teď řešit.

Vytočil číslo do práce.

"Jana tady ještě není a je to pěkný průšvih, protože na ni už téměř půl hodiny čeká pro firmu důležitý host," mu sdělil zlostným hlasem člověk na druhé straně aparátu.

Vytočil číslo domů.

"Dovolali jste se..." začal povídat záznamník. Praštil sluchátkem.

"Zajedeme tam", otočil se ke kolegům.

Věděl, že jet musí on, on zná Kinga od štěněcího věku, on ho chodil rozmazlovat, to on naučil kluky, aby mu vozili mlstoky. Ne že by měl psy zrovna v lásce, ale tenhle obrovský zlatavý pes s tmavou hřívou ho přímo očaroval. Takový dobrácký a milý pes se hned tak nevidí. A Jana, taková hezká ženská a tak opuštěná... Ta ho také nenechávala moc v klidu. Nebo to bylo tak, že se mu líbila Jana, a King byl prostředkem, jak se s ní dát do řeči? Jak se dostat do její blízkosti?

Probudila se v něm rytířskost - když jí zachráním psa, pak třeba...

Ani nevěděl jak se dostal k volantu, a řády neřády - zapnul houkačku a ujížděl na Samotu.

Vzal to zkratkou kolem rybníku.

Jana otevřela oči. Jas vycházejícího Slunce ji oslepoval. V srdci cítila tu nesmírnou bolest pošlapané lásky, slyšela hlasy Afriky. Ale probrala se v autě! "Co se to se mnou děje?"

Tohle mi to Slunce připomíná! Ale vždyť jsem v Africe nikdy v životě nebyla! Jak to, že jsem se viděla jako černoška? Jak to, že tamta rodina... Vždyť to všechno byli černoši! A ten můj manžel, ten obrovitý černoš, sakra koho mi to připomíná? Vždyť ho znám! Jéžíš, mně je špatně! Tak to mi to Slunce připomíná! Já jsem tou ženou co sedí u stromu a čeká na smrt!

Ta žena je černoška - já jsem černoška? Nahlédla jsem snad do svého bývalého života? Nebo budoucího?"

Jana se celá chvěla. Srdce jí tlouklo a začalo pálit. Začala se dusit. Opět hrábla do kabelky, tentokrát však pro Nitroglycerin. Koutkem oka ve zpětném zrcátku zahlédla siluetu lva. Leknutím jí léky upadly na zem.

Ozvalo se tiché zakňučení.

Pořádně se podívala. Vždyť to byl její pes King! "King, Kingu tys mi dal! Kde ses tu vzal? A co je to s tebou?"

Pes se doplazil k autu. Viděla jeho hrozné rány. Rozedrané tlapy, krev mu tekla z tlamy, otevřená rána na boku... Chtěla se k němu vrhnout, ale ruce ji neposlouchaly, byla slabá, vyčerpaná...

Napřed uviděl Janino auto. Vystoupil ze svého. Po pár krocích spatřil Kinga. Ležel vedle dveří v tratolišti krve. Měl rozedrané tlapy na cáry, z tlamy mu ještě tekla pramínek krve, celé tělo měl sedřené, na boku měl otevřenou ránu. Byl mrtvý.

"Tak se ti podařilo probourat plot", řekl stísněně Michal a nakoukl do auta.

Jana seděla v autě, opřená o dvířka. Michala nevnímala a byla tak bledá, snad až modrá.

"Jano, Jano probud'te se!" řval téměř nepřičetně Michal. Odtáhl mrtvého psa a otevřel dvířka.

Na Janině klíně zahlédl krabičku léků.

Vysílačkou zavolal o pomoc. Záchranku, ale už toho v životě viděl dost na to, aby věděl, že Janě již žádný lékař nepomůže.

Jana se blaženě usmívala na lva. "Tak pojd' sem, ty krasavče, čekám tu na tebe."

Udělal další krok směrem k ní. Bílé světlo se na pláni zastavilo, chvilku zaváhalo, a pak se vydalo k Janě. Blížilo se, už si byla jistá, že teď, právě teď, již dojde k ní.

Lev se přikrčil a Jana k němu z posledních sil vztáhla své ubohé ruce.

Necítila žádnou bolest. Pohládila ho ještě a pak se vzdala tomu teplému, omamnému a vytouženému světlu. Unášelo ji. Cítila se konečně šťastná.

Jas vycházejícího slunce jí téměř oslepil. Slunce bylo nepřírozeně obrovské a zářící. Rozsvítilo pouze rybník a všude jinde byla tma.

Jana ležela na něčem měkkém.

Nemohla se hýbat, nemohla nic, jen oči ji poslouchaly.

Vedle Slunce dávali nějaký film, vlastně to nebyl obyčejný film, byl to dvojfilm. V obou hrála hlavní roli. V jednom byla černá a v druhém bílá. Ani jeden ten film se jí nelíbil.

A pak na ni začaly padat květiny. Malé, velké a ještě větší. Zakrývaly jí výhled na Slunce i na film.

"Jděte s tím do háje!" chtěla zařvat, "nic takhle nevidím!"

A pak se jedna kytice odvalila, a přes jas vycházejícího Slunce Jana znovu uviděla bílé světlo.

Ano, ano, toto světlo tak dobře zná!

Teď již mohla vstát a bílým světlem jít.

Objala šťastně svého lva Kinga, který na ni čekal.

Ještě se však otočila a uviděla Michala. Slzy mu kanuly po tváři.

Díval se do vycházejícího Slunce.

Slunce bylo nepřírozeně obrovské a zářící. Rozsvítilo pouze rybník a všude jinde byla tma.

Přemýšlel co mu ten obraz tak připomíná, odkud ten šílený žár tak dobře zná...